

Tittel: Renskåret taleteater

Ingress: Upåklagelig godt håndverk i en noe langdryg forestilling.

Elisabeth Leinslie

”Katt på heitt blekkta”

Av: Tennessee Williams

Oversettelse: Lars Amund Vaage

Regi: Jan Maagaard

Med: Ane Dahl Torp, Endre Hellestveit, Elisabeth Matheson Solberg, Jorunn Kjellsby, Sverre Bentzen, Jon Bleiklie Devik, Paul-Ottar Haga, Paul Åge Johannessen

Det Norske Teatret

”Uetterrettelighet er et system vi lever under” sier Brick (Hellestveit) et stykke ut i andre akt.

Og det er oppgjøret med falskheten i samfunnet vårt som settes under lupen i Williams familiedrama ”Katt på heitt blekkta” fra 1955.

Aktuelt

Den danske regissøren Jan Maagaard har flyttet handlingen fra 1950-tallet til 70-tallet, noe den gjennomførte scenografien (Schulz) presist viser. Hva som er Maagaards motivasjon bak dette er derimot ikke lett å øyne. Muligens har det noe med selve historien og språket og gjøre. Å ta vare på Williams opprinnelige univers og samtidig flytte det til 2007 er antagelig to uforenelige oppgaver, og har for så vidt ingen hensikt heller. Maagaards grep gir stykket all den rettferdighet det fortjener så kan enhver som sitter i salen selv assosiere til sitt eget liv. For tematikken i stykket er fremdeles aktuelt, selv om den ikke er hardtslående og kontroversiell som den var på 50-tallet. Publikum anno 2007 har sett lignende tematikk behandlet utallige ganger på både teater, film og TV.

Taleteater

”Katt på heitt blekkta” er i Maagaards hender blitt et tre timers langt taleteater. Da jeg så forestillingen slo det meg at det er en stund siden jeg har sett ett så renskåret tradisjonelt psykologiskrealistisk taleteater på scenen i Oslo. Det er håndverksmessig upåklagelig godt utført både regi-, scenografi- og spillmessig, og opplevdes av undertegnede som en hvile blant utforskningen vi ofte møter på teaterscenen for tiden.

Misforstå med rett, jeg er blant dem som er tilhenger av utforskning innen scenekunsten. Men iblant er det godt å bivåne en forestilling som ikke har noe formmessig

nytt å by på. Disse tankene fyller hodet mitt ganske lenge, men etter hvert blir dette allikevel noe langdrygt. Stillheten, det statiske rommet og de velkjente historiene som strømmer fra scenen engasjerer meg ikke. Det virker som om Maagaard har tonet alt ned, muligvis av redsel for å bli banal eller sentimental. Synd siden et av særtrekkene ved Tennessee Williams dramatikkk nettopp er at han opererer på det følelsesmessige fremfor det intellektuelle plan.

Jeg ender med å konsentrere meg om skuespillet, og der er det mye å glede seg over. Alle skuespillerne er særs godt innstudert og mestrer sin rolle til fingerspissene. Spesielt utpeker Ane Dahl Torp som den desperate kattekvinnen, Endre Hellestveit som den følelsesmessig lammete alkoholikeren og Jorunn Kjellsby som den overstrømmende og nervøse Big Mama, seg ut. Bortsett fra Big Daddy er dette også rollene som har mest å spille på i Tennessee Williams dramatiske tragedieunivers.